

Palæstina Nyt

NYHEDSBREV fra Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
December 2007

ISSN 1396-9994
19. ÅRGANG NR. 3

Palæstinensiske kvinder og børn - i israelsk fangenskab

**Baggrund, Analyse, Dokumentation.
Human Rights March**

Palæstina Nyt

December 2007

Redaktionen afsluttet den 30. november.

Palæstina Nyt udgives af Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening (DPV).

Ansvarshavende redaktør:

Søs Nissen

Layout:

Henning Kosack

Artikler og materiale fra nyhedsbrevet og DPV's hjemmeside (www.danpal.dk) kan frit bruges og citeres. Nyhedsbrevet bliver lagt ud på hjemmesiden kort tid efter det er udkommet, og man kan derfor nemt kopiere tekster til brug i læserbreve etc.

Dette Nyhedsbrev er trykt i 2000 eksemplarer. Er man interesseret i flere eksemplarer til uddeling o.lign., kan det bestilles på 35 35 48 68. For abonnement på Nyhedsbrevet ring venligst på 35 35 48 68

Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening (DPV) har til formål at øge forståelsen for det palæstinensiske folks skæbne historisk og aktuelt. Foreningen støtter palæstinenserne krav om national selvbestemmelse. Kontingent er 150 kr årligt.

Næste nummer af Palæstina Nyt kommer i forår 2008.

Dansk-Palæstinensisk
Venskabsforening
*Danish-Palestinian Friendship
Association*
c/o Elsebeth Holm,
Sødalen 15,
2820 Gentofte
Tlf/Phone : +45 35 35 48 68
giro 9 31 81 19

Hjemmeside : www.danpal.dk
E-mail : danpal@danpal.dk

Indholdsfortegnelse:

Forsidebillede: Manal Ghanem kommer hjem og modtages af 3-årige Nour og en ældre bror.

Tel Mond, verdens ende - digt af Stig Dalager.....	2
Introduktion.....	3
Palæstinensiske kvinder i israelske fængsler.....	6
Palæstinensiske børn i israelsk fangenskab.....	10
FN's rolle i relation til palæstinensiske politiske fanger i Israel.....	16
EU's rolle i relation til palæstinensiske politiske fanger.....	18
Konventioner.....	19
NGO-Organisationer.....	20
Efterskrift - eftertanke.....	22
Program for tribunal.....	23

Bagside: Plakat om tribunal

Særtryk af Palæstina Nyt

Dette særtryk af Palæstina-Nyt udgives i forbindelse med, at der 26.-27. januar 2008 afholdes tribunal i København om Israel og Folkeretten med fokus på palæstinensiske kvinder og børn i israelsk fangenskab.

Tribunalet arrangeres af Human Rights March (HRM) Kvinder i dialog. Palæstina-Israel-Danmark. i samarbejde med FN-forbundet og Mandela Center, Danmark.

*Artiklerne er skrevet af Human Rights March / v. Kirsten Grosen.
Uautoriseret oversættelse af engelske tekster: Dagmar Dinesen,
Kirsten Grosen.*

TEL MOND, VERDENS ENDE

Tel Mond, fængsel udenfor Haifa
Her er tiden uden ende og begyndelse
en sten under hovedet

I cellerne: en dreng fra Jenin med afhugget arm,
smådreng fra Rammalah med kugler i benene
pigen Odeh fra Hebron
hendes hvide mareridt
kryber langs væggene

børn, men allerede gamle
af for meget erindring

de smed med småsten og fik
knuste liv tilbage

i et ekko af deres barnlighed
går deres mødre hvileløst rundt i Tel Monds gange
som spøgelse
kun levende i hjertets inderste labyrinter
og hændernes bladagtige rysten

Pigen Odeh
mødte, da man havde fjernet bindet fra hendes øjne
mændene fra Shabak i Abu Kabir-fængslet
fire mænd, store som huse, med svulmende arme
prydet af tatooveringer
Deres spørgsmål kom fra tre hjørner
som geværskaller
de hagtede ned over hende
hun var forvirret
nåede ikke at se først på den ene
så på den anden så på den tredje
før slagene med el-kabel fra den fjerde
faldt over hendes hoved og skuldre
og spinkle krop

“Hvilken organisation tilhører du?”
råbte de til hende
igen og igen
“Giv os navne!”
Men der var ingen navne at give
der var ingen organisation
hun var alene
syv eller otte vagter pressede hendes ryg
mod en hård metalramme
strakte hendes arme og ben ud

bandt dem med kæder til sengen
I nætter og dage lå hun i Shabeh
som en korsfæstet
jernkæderne skar sig ind i håndled
og ankler
men navne kunne hun ikke give
for der var ingen at give
og hun kunne ikke mere
hun gik i sultestrejke
- en vagt sagde:
“Fatter du ikke, at du skal dø”
men ingenting forstod hun
kun at man slog på hende igen
og igen

barn, men allerede gammel
af for meget erindring

de smed med småsten
og fik knuste liv tilbage

Drengen Ali Hamida
klædt i shorts og t-shirt
blev hentet i sit hjem
en aften hvor figentræerne duftede

I den lydisolerede jeep
kastede fem soldater sig over ham
I håndjern og i mørket under sin trøje
regnede Ali med at dø
mens stemmerne hidsede sig op
og slagene faldt over hans krop

To år i Tel Mond gav ham tid til at tænke
med en sten under hovedet
over volden uden begyndelse og
ende

Barn men allerede gammel
af for meget erindring.

Stig Dalager, sept. 2004

Tilegnet Human Rights March

Introduktion

I 1947 besluttede FN at dele det daværende britiske protektorat, Palæstina og oprette to stater, den jødiske stat Israel og den palæstinensisk/arabiske stat Palæstina. Det udløste kampe mellem arabere og israelere, og i 1967 erobrede Israel Vestbredden og Gaza, som siden har været under israelsk besættelse. Af mange grunde er konflikten mellem israelere og palæstinensere stadig uløst, og med mellemrum fører det til megen vold og ødelæggelse i området.

Israel har en stærk magtposition med verdens 4. største militærapparat og bruger det til en hård fremfærd mod palæstinenserne med den begrundelse, at der fra palæstinensiske modstandsgrupper udøves vold over for civile israelere, især ved selvmordsangreb.

Israel er formelt en demokratisk stat, som har tiltrådt FN's erklæring om menneskerettigheder og en række konventioner, der pålægger staterne at overholde bestemte regler for adfærd i bl.a. konfliktsituationer.

Alligevel foreligger der et stort antal udtalelser fra FN om Israels overtrædelser af en lang række konventioner i forhold til palæstinenserne. Israel har imidlertid

konsekvent afvist at rette sig efter påtaler fra FN under henvisning til sikkerhedshensyn.

Med mellemrum eskalerer disse overtrædelser og under den anden intifada har især opførelsen af hegnet/muren på palæstinensisk jord givet anledning til megen medieomtale og stor politisk aktivitet og Haag-Domstolen har erklæret en del af muren for ulovlig. De ulovlige bosættelser, den voldelige modstand fra palæstinenserne og israelsk militærs hårdhændede straffeekspeditioner med husnedrivninger etc. får også opmærksomhed, men det er sjældent medierne nævner de op til 10.000 palæstinensere, flest mænd, men også kvinder og børn, som permanent tilbageholdes i israelske militærfængsler, og fra international politisk side er interessen nærmest usynlig.

Derimod er der et stort antal israelske og palæstinensiske humanitære organisationer, som på forskellig måde forsøger at varetage fangernes interesser. Disse organisationer appellerer til international støtte.

Human Rights March, som har taget initiativ til tribunalet, har igennem 4 år samarbejdet med flere af organisationerne, især med israelske Women's Organization for Political Prisoners (WOFPP), som specielt tager sig af de kvindelige fangers sag. Derigennem har HRM fået et grundigt indblik i de umenneskelige og nedværdigende forhold som palæstinensiske kvinder og børn udsættes for i forbindelse med arrestation, forhør og ophold i israelske detentioner og fængsler.

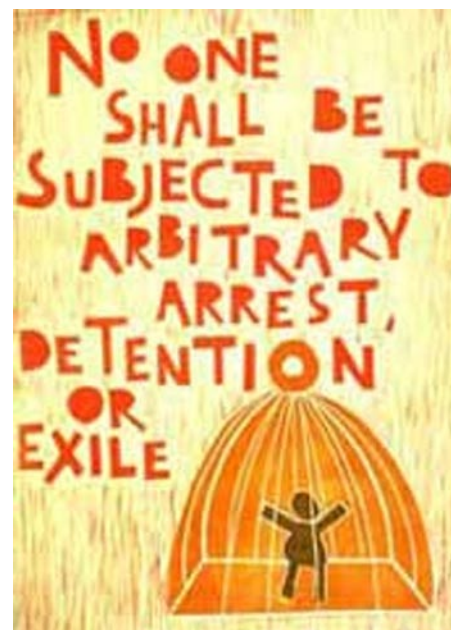
Dette er baggrunden for, at tribunalet er begrænset til at behandle kvinder og børns situation.

Desuden skal det understreges, at tribunalet ikke skal forholde sig til, om kvinder og børn er skyldige i det, de anklages/dømmes for, men udelukkende til den behandling de udsættes for af de israelske myndigheder.

Mange anstrengelser udfoldes i disse

år for at fremme demokrati og menneskerettigheder i de mellemøstlige lande. Arrangørerne forestiller sig, at disse bestræbelser ville have helt andre vilkår, såfremt Israel som "Vestens udstillingsvindue" i Mellemøsten overholdt FN's resolutioner, Verdenserklæringen om Menneskerettigheder, FN's konvention mod tortur og den række af FN konventioner, som Israel har tilsluttet sig.

Håbet er, at tribunalet kan medvirke til at rette blikket ikke kun mod Israel, men også mod os i de demokratiske vestlige lande, som er særligt medansvarlige for de konflikter, der udløstes af FN's beslutning om oprettelse af en selvstændig stat for det jødiske folk. Det er også en appel om at tage vare på FN og ikke give køb på menneskerettighederne, som er en forudsætning for at opretholde de demokratiske værdier, vi især i den vestlige verden vægter så højt.

Tribunalet skal belyse følgende emner:

1. Overholder de israelske myndigheder deres forpligtelser som besættelsesmagt over for palæstinensiske kvinder og børn i israelsk fangenskab?
2. Udsættes palæstinensiske kvinder og børn i israelsk fangenskab for en behandling, som bryder med internationale konventioner – herunder FN's torturkonvention?
3. Overholder Israel FN's konvention om børns rettigheder, når det drejer sig om fængslede palæstinensiske børn?

Formål:

Det er Tribunalets formål at finde svar på ovennævnte spørgsmål, herunder belyse en lang række forhold i de israelske fængsler såsom:

- a. Fængslernes og arresthusenes placering, fysiske indretning og faciliteter.
- b. Fremgangsmåder ved arrestationer, samt arrestationer af substitutter/gidsler.
- c. Domstolene, herunder de militære domstole, deres juridiske opbygning, struktur og praksis, brug af vidner og af meddelere, vidneudsagn, tilståelsessager, plea bargain/studehandler samt domsafsigelser og strafudmåling.
- d. Administrativ tilbageholdelse.
- e. Børnefangers vilkår herunder spædbørn.
- f. Afhøringer, praktisering af tortur herunder det interne straffesystem i fængslerne.
- g. Fangernes sundhedstilstand og mulighed for lægelig behandling herunder kostens kvantitet og kvalitet, fangeres mulighed for uddannelse, beskæftigelse og leg.
- h. Familiebesøg, brevveksling, kantinekonti.
- i. Hvordan påvirkes familierne af, at et barn eller en kvinde i familien er i fængsel?
- j. Hvad er langtidsvirkningen for fangen efter løsladelsen og for familien?

Under tribunalet vil der blive aflagt vidnesbyrd af:

Palæstinensiske kvinder og børn, løsladt fra israelske fængsler.

Jurister og læger fra israelske, palæstinensiske og internationale humanitære organisationer, som har kontakt med fangerne.

Vidnerne vil besvare spørgsmål over for et panel af sagkyndige specialister inden for folkeret, jura, medicin, psykiatri etc.

Paneldeltagerne vil på baggrund af vidnernes udsagn forholde sig til de tre spørgsmål, som er sat til undersøgelse.

Paneldeltagere:

- **Bjørn Elmquist**, advokat og formand for Dansk Retspolitisk Forening
- **Birgit Lindsnæs**, direktør for international afdeling, Institut for Menneskerettigheder
- **Birgitte Rahbek**, kultursociolog, forfatter
- **Bente Rich**, børne- og ungdomspsykiater
- **Elna Søndergård**, cand. jur., ekspert i folkeret. Det amerikanske Universitet, Cairo.
- **Bent Sørensen**, Professor, dr. Med., IRCT, tidl. Medlem af FN's kommission mod tortur
- **Preben Wilhjelm**, lic.jur., forfatter

Mødeledere: Aase Rick Sørensen og Bjarne Vestergård, Center for Konfliktløsning, København.

Palæstinensiske kvinder i israelske fængsler

De israelske sikkerhedsstyrker arresterer jævnligt palæstinensiske kvinder, hovedsageligt i alderen 18-30 år, men enkelte yngre - ned til 14 år - og ældre. Kvinderne bliver brutalt behandlet under arrestation og afhøring, som foregår i militærlejre eller centre i israelske bosættelser på Vestbredden, hvor politistationerne normalt er placerede.

Der sidder gennemgående 100-130 kvinder i israelske fængsler. En del kvinder arresteres og tilbageholdes i længere tid uden at der rejses tiltale og uden advokathjælp. Når de endelig løslades, får de ingen undskyldning endsige kompensation.

Enkelte kvinder får en administrativ dom uden rettergang.

Disse fanger holdes indespærret på ubestemt tid, mange i 2-3 år og nogle endnu længere.

Arrestation, forhør, tortur

Den 15. november 2006 sendte ”The Public Committee against Torture” (PCATI) i Israel et brev til Louise Arbour, UN High Commissioner for Human Rights.

I indledningen skriver juridisk direktør, advokat Eliahu Abram : ”Jeg ønsker kort at fremlægge hvilke forhørsmetoder, der løbende anvendes af israelske sikkerhedstjenester. Nogle af disse metoder indeholder grusom, umenneskelig og ydmygende behandling og nogle kan karakteriseres som tortur”.

I konklusionen af brevet henviser Eliahu Abram til den skelsættende beslutning Israels Højesteret tog i 1999 i sagen ”PCATI i Israel versus Den Israelske Regering”, der satte juridiske begrænsninger for de forhør af terrormistænkte, som General Security Services (GSS) havde vænnet sig til at bruge i flertallet af sine afhøringer.

Det er imidlertid PCATI’s erfaring, at Sikkerhedstjenesterne overskrider disse begrænsninger og under forhør handler på en måde, der forårsager akut fysisk smerte og mental lidelse grænsende til tortur. Disse overskridelser er autoriserede af rigsadvokaten og generelt undviger israelske myndigheder at forholde sig til de faktuelle påstande, som fremlægges af PCATI, International Røde Kors og andre menneskerettigheds organisationer. (se især www.Btselem-Publications-Absolute Prohibition: The Torture and Ill-Treatment of Palestinian Detainees. Maj 2007).

PCATI offentliggjorde i 2005 en omfattende rapport om palæstinensiske kvinder, som blev afleveret til FN’s komite for afskaffelse af diskrimination mod kvinder.

Heri beskrives flere eksempler på, hvad

arresterede og fængslede kvinder udsættes for:

Kahara Sa’adi fra A-Ram blev arresteret i sit hjem den 1. maj 2002 af israelske soldater, som slog hende for øjnene af hendes 4 børn. Hun blev bragt til et detentionscenter i Jerusalem og forhørt fra kl. 14.00 til kl. 3.30 den følgende morgen. Fru Sa’adi har fortalt, at de, der forhørte hende, truede med at voldtage hende, slå hende og at arrestere hendes søster og svoger. Hun var under forhør i 9 dage og sad i isolationscelle, hvor toilettet var et hul fyldt med insekter. Hun blev forhørt hver dag fra kl. 9.00 til næste morgen kl. 3.30 med hænder og fødder bundet til stolen. Da forhørene sluttede, blev hun holdt i isolationscelle i 115 dage. I den periode blev hun slået af en officer, som kom ind i cellen flere gange, og hun havde mærker på kroppen efter slagene. Kahara Sa’adi blev senere overført til

Neve Tirza fængsel.

Ifølge Mandela Instituttets fangelister blev hun idømt 3 livstidsstraffe.

Rasha Khaled Mahmud Al-Kassas, en 16-årig pige fra Dehaishe flygtningelejr i Betlehem, blev arresteret og visiteret kl. 3 om morgenen den 1. januar 2003. Hun bad om at få lov til at tage tøj på, men en af soldaterne gik ind i huset med hende for at overvåge hende, så hun måtte tage sit tøj på uden på nattøjet. Soldaten førte hende til en kvindelig soldat, som kropsvisiterede hende. Rasha og hendes mor blev bragt til militærlejren ved Etzion, hvor de måtte opholde sig i gården i kulde og regn indtil kl. 9.00. Derefter blev Rasha ført til et lokale, hvor hun blev forhørt i 4 timer af to personer i civil. Under forhøret slog den ene hende i ansigtet, knaldede hendes hoved ind i væggen og bandede ad hende. Efter en pause kom denne person tilbage og fortsatte forhøret.

Han truede hende med fængsel, hvis hun ikke tilstod anlagerne. Da hun bad om vand, afslog han og sagde at hun trængte til narkotika ikke vand. Hun blev også nægtet mad og toiletbesøg. Om aftenen fik Rasha og hendes mor besked på, at de kunne gå. Da de spurgte, hvordan de skulle komme hjem, blev der svaret, at de blot kunne bede Arafat om at komme og hente dem. Rasha og hendes mor måtte selv finde hjem.

Ifølge Mandela Instituttets fangelister blev Rasha arresteret igen den 18. august 2004 og idømt fængsel i 3 år og 2 måneder.

Domme

Under forhørene har kvinderne ingen adgang til at rådføre sig med en advokat. Ofte møder de først en advokat, når deres sag kommer for en militær domstol, efter en ventetid på op til 90 dage. Palæstinensere dømmes ved israelske militærdomstole, som følger andre spille-regler end de civile domstole i Israel. For eksempel accepteres tilståelser, som er fremkommet under tortur, og forsvareren kan nægtes at føre vidner eller fremlægge bevismateriale til fordel for den anklagede.

Ofte anklages kvinderne for forbrydelser eller medvirken til planlægning af forbrydelser mod besættelsesmagten, som kan medføre op til livsvarigt fængsel. Hvis kvinden nægter alt, og der ikke er beviser, kan dommeren foreslå, at kvinden tilstår en mindre overtrædelse - plea bargain (studehandel) - og dermed slipper med et par års straf. I mange tilfælde skal der i tilgift betales bøder.

Grunden til, at kvinder anholdes, er i nogle tilfælde, at der skal lægges pres på ægtefæller evt. brødre, som er under mistanke og som tilbydes en "handel" til fordel for kvinden.

PCATI beretter om **Asama'a M. S. Abu Alhija**, fra Jenin, der blev arresteret 11. februar 2003. Israelske soldater kom til hendes hjem og beordrede familien udenfor - 5 børn i alderen 8-17 år - hvorpå de ransagede huset. Fru Alhija blev ført til Kishon detention center, hvor hun måtte stå udenfor i flere timer med bind for øjnene og bundet på hænder og fødder, indtil hun blev overført til Neve Tirza

fængslet. Ifølge fru Alhija blev hun arresteret uden grund, men for at lægge pres på hendes mand, som sad i Beer Sheva fængsel. Hun blev idømt 6 måneders administrativ tilbageholdelse. I august blev den forlænget med 4 måneder, hvorefter hun blev løsladt. (se senere under lægebehandling).

Fængselsforholdene

Mandela Instituttets advokater og repræsentanter, som besøger fangerne, har i en rapport marts 2007 beskrevet forholdene i israelske fængsler. Desuden indeholder månedlige nyhedsbreve fra WOFFP gentagne beskrivelser af de forhold, fangerne udsættes for.

Cellerne er overfyldte og fugtige, plaget af mus og insekter og utøj. Der er slået metalplader for vinduerne, så der ingen dagslys er. Om sommeren er der ulidelig varmt og om vinteren meget koldt. Der er for få tæpper og ved sidste vinters begyndelse viste det sig, at fangernes vinterbeklædning og tæpper var ædt af mus. Der er hverken borde eller stole, så kvinderne må sidde på de lave senge. De sanitære forhold er meget dårlige. Efter reglerne er der adgang til ophold uden for cellerne i 3 timer pr. dag, men det indskrænkes ofte til en time.

Madens kvalitet og kvantitet:

Bekrives af fangerne som meget ringe - også i Ramleh fængselshospital. De er derfor nødt til at supplere med fødevarer, som de kan købe i fængslets kantine for penge, der indsættes på hver fanges bankkonto af pårørende og af Det palæstinensiske Selvstyre. Der er begrænset udvalg i kantinen, der i perioder lukkes som kollektiv straf, og desuden har fangerne problemer med at få regelmæssig adgang til deres konti.

Særligt nødlidende fanger får økonomisk støtte fra Røde Kors - 100 shekel pr. måned.

Ydmygende og provokerende kontrol:

Der anvendes hyppige kontrolbesøg i cellerne, hvor fangernes værdighed krænkes. Somme tider bliver en kontrol indledt med at en gruppe israelske soldater trænger ind i cellen og bruger tåregas, løse skud, gummikugler og støjbomber. Soldaterne angriber fangerne, undersøger deres personlige ejendele og konfiskerer

dem også af og til.

Når en fange skal til afhøring eller flyttes til et andet fængsel, forlanger fængselspersonalet ofte, at fangen først skal klædes nøgen for kropsvisitation. Det samme sker i nogle tilfælde i forbindelse med besøg af pårørende, hvorfor kvinderne hellere afstår fra at få besøg.

Isolationsfængsling

Anvendes regelmæssigt. Denne praksis har siden 1967 været anset for den mest grusomme straf. Den sigter på ganske langsomt at nedbryde fangen fysisk og moralsk. Isolation er på ubestemt tid og kan udstrækkes over flere år. Cellen er meget lille, kold, mangler frisk luft, sol og er uden de mest elementære fornødenheder. Fangen lækkes ved gårdtur, som højst tillades en gang i døgnet.

En af de hårdest ramte kvinder er **Amneh Muna**. Hun er 29 år gammel og fra Jerusalem. Hun blev arresteret 19. januar 2001 og blev idømt livsvarigt fængsel. Hun var i gang med et universitetsstudium, men fik ikke lov til at fortsætte studierne. Hun sidder for tiden i isolation - det har hun gjort siden august 2006 - i Neve Tirtza fængslet. I 23 af døgnets 24 timer er hun holdt inde i en celle på to gange to en halv meter med konstant elektrisk lys. Bøger og andet skriftligt materiale blev frataget hende. Hun må ikke have kontakt med andre og har ingen kontakt med omverdenen

Amneh Muna som studerende i 1999, to år før hun blev idømt livsvarigt fængsel

i form af aviser eller breve. Hun udsættes jævnligt for kropsundersøgelser, hvor hun skal tage tøjet af foran fængselsbetjente.

I 2003 oplevede hun at blive overfaldet af soldater, der sprøjtede med tåregas i isolationscellen, bankede hende, rev tøjet af hende og var tæt på at kvæle hende, fordi hun nægtede at klæde sig nøgen foran mandlige fængselsvagter. Hun var ved at besvime, da de endelig stoppede. Hvorpå hun, der som behandling for sine læsioner fik tildelt et beroligende middel, blev straffet for at angribe tre fængselsvagter med yderligere syv dages isolation. Da Amneh Muna i 2005 blev overført til Hasharon fængslet, blev hun talskvinde for de kvindelige fanger i sin fængselssektion. I denne egenskab blev hun tit straffet og isoleret fra de andre kvinder. De andre kvinder gennemførte i 2005 en længere sultestrejke for at få hende tilbage, og det lykkedes. Efter gentagne gange at være straffet med isolationscelle i fængslet blev hun i august 2006 overført til afdelingen for administrativt tilbageholdte i Kishon Detention Center, stadig i isolationscelle. I januar 2007 blev hun endnu en gang flyttet, nu til Neve Tertza fængslet, og er i november 2007 stadig i isolation.

Besøg og breve

Mange fanger får periodevis - ”af sikkerhedsgrunde”- afslag på besøg af pårørende.

Samtale under besøg vanskeliggøres af en glasbarriere, som også forhindrer, at fangen kan få fysisk kontakt med børn og andre familiemedlemmer. Undertiden lykkes det ved advokaters hjælp at få barrieren fjernet under børns besøg.

Fængselsadministrationen forsinkes – også af sikkerhedshensyn – afsendelse og modtagelse af breve.

Røde Kors står for bustransport en gang månedlig af besøgende til fængslerne, samt formidler meddelelser mellem fanger og pårørende og bringer også beklædning og andre fornødenheder til fanger, hvis familie ikke kan få tilladelse til at komme ind i Israel.

Lægebehandling og medicin

En del fanger er syge, men får ofte hverken den medicin, de har behov for eller

nødvendigt tilsyn og behandling af læge. Det gælder f. eks. fanger med diabetes, cancer, hjerte- og nyrelidelser. Når fanger bliver udsat for fysiske overgreb af fængselspersonalet og deraf følgende skader, ydes der kun minimal hjælp.

PCATI beretter om **Asama’a M. S. Abu Alhija**, en 40-årig kvinde fra Jenin, som blev arresteret 11. februar 2003. Hun lider af en ondartet vækst i hovedet og blev opereret i 1991 og i 1999. En følge heraf er, at hun er blind på venstre øje og tit har svære hovedsmerter. Efter udskrivning anbefalede hospitalet, at hun fortsatte med medicin og regelmæssige tilsyn på ambulans klinik. Efter fru Abu Alhijas oplysning, kom hun først til en røntgenundersøgelse i maj, 3 mdr. efter arrestationen. Hun blev ikke orienteret om resultatet. Hun led meget under de trange forhold i fængslet, varmen og den uspiselige kost. Da PCATI klagede, oplyste fængselslægen, at fru Alhija fik en CTscanning 23. maj og en øjenundersøgelse 23. juli 2003, samt at hun fik den nødvendige medicin.

Tandbehandling består mest i tandudtrækning og foregår under uhygiejniske forhold. Der er lang ventetid på tandlægebesøg.

Sundhedstilstanden forringes af fængselsforholdene. Det er særlig slemt for de kvinder, der er gravide ved arrestationen og føder under fængselsopholdet. Babyerne kan blive hos moderen op til 2 års alderen. Det giver store sundhedsmæssige problemer, da hygiejne og kost i fængslet er under al kritik.

Fødsel i fængsel

Som enkelte andre palæstinensiske fanger var **Samar Sbaih** gravid i tredje måned, da hun i september 2005 blev arresteret i Tulkarem, kun tre måneder efter, at hendes mand var blevet arresteret og administrativt tilbageholdt. Dagen efter, at hun blev arresteret, blev han overført til et fængsel i Negev. I marts 2006 blev hun idømt 28 måneders fængsel.

Under graviditeten blev hun lægeundersøgt og det blev konstateret, at hun tabte i vægt. Alligevel fik hun ikke ekstra kost. Da fødslen nærmede sig, blev hun transporteret til forundersøgelse på Me’ir Hospitalet i Kfar Sava lidt syd for Hasharon fængslet. Fra hun forlod fængslet til undersøgelsen på hospital og tilbage til

fængslet igen, var hun lænket på hænder og fødder, og både før og efter hospitalsundersøgelse var hun igennem en ydmygende kropsvisitation i overværelse af tre vagter.

Mandela Institutet’s advokat havde inden fødslen ansøgt fængselsmyndighederne om, at enten Samars mor fra Gaza-triben eller hendes mand fra Ketziot fængslet fik lov at være hos hende under fødslen, samt at Samar slap for lænkerne under fødslen. Men uden resultat hvorfor advokaten var til stede på hospitalet og overværede, at Samar Shaib var lænket, da hun 30. april 2006 blev kørt ind på fødselsstuen på hospitalet. Samar fortalte siden, at først da hun var i narkose, blev hendes lænker fjernet. Hun fik ved kejsersnit en søn, som hun straks kaldte Baraa. Fire dage efter fødslen blev Samar sammen med barnet sendt tilbage til Hasharon fængslet, hvor de blev placeret i en celle med fire andre kvinder.

Tidligere har Human Rights March støttet en kampagne, som den palæstinensiske menneskerettighedsorganisation, Ad-dameer i 2006 iværksatte for 31-årige **Manal Ghanem**, mor til 4 børn. Hun blev arresteret i april 2003 og fødte sønnen Nour i september – ligeledes under elendige forhold. Hun fik tilladelse til at få sendt tøj til barnet, men da det ankom, blev det ikke udleveret. Manal Ghanem lider af Thalassemia, som ikke blev behandlet forsvarligt.

I maj 2006 skilte fængselsmyndighederne Nour fra Manal og sendte ham hjem til den familie, han knap kendte. Manal blev løsladt i april 2007.

Vilkårlig flytning

For at skabe ustabilitet mellem fangerne indbyrdes, flyttes enkelte fanger jævnligt uden varsel til et andet fængsel, og de pårørende får ikke besked om flytningen. Under flytningen behandles fangerne meget hårdhændet med slag og spark, mens de er lænkede.

Når forholdene i fængslerne i perioder forringes, reagerer kvinderne med protestaktioner og i særlig grove tilfælde har kvinderne organiseret sultestrejke, som efter en vis varighed har ført til lempelser, men det kan også medføre individuel og kollektiv afstraffelse.

Kollektiv afstraffelse og bøder

Fængselsledelsen idømmer jævnligt individuelle og kollektive bøder med vilkårlige begrundelser. I perioder lukkes adgangen til indkøb i kantinen, skønt det er det eneste sted, fangerne kan få toilet-sager og lign.

Fangerne har formelt tilladelse til at studere ved Det åbne Universitet i Israel, men undervisningsmaterialet er kun på hebræisk, som ikke beherskes af ret mange. I maj 2007 prøvede fængselsmyndighederne at blokere studierne og adgangsprøven til universitetet, men ved indgriben fra WOFPP's advokat lykkedes det at få beslutningen ophævet, og studie-materiale, som af Røde Kors var bragt til fængslet, blev udleveret

Forhindring af advokatbesøg

Fængselsledelsen forsøger at forhindre advokaters besøg hos fangerne, dels ved at nægte besøgstilladelse, dels ved at lave meget komplicerede procedurer for besøgene. Denne tendens skærpes under eskalering af militære aktiviteter i palæstinensiske områder.

Manal og 2-årige Nour i fængslet

Det er advokater fra de humanitære organisationer, som er til rådighed for fangerne.

Skærpelse af domspraksis

Der er en tendens til, at de militære domstole i stigende grad idømmer uretfærdige og langvarige straffe, der ikke svarer til de rejste anklager.

Administrativ frihedsberøvelse

De militære myndigheder kan tilbageholde fanger uden at forelægge anklager eller føre retssag. De kan også vilkårligt forlænge arrestationsperioderne, der normalt er på 6 mdr., op til 6 gange 6 mdr. Myndighedernes begrundelse er, at der foreligger fortrolige oplysninger om fangens skyld.

'Etaf' Alyan

Et eksempel på administrativ frihedsberøvelse

Et eksempel er 42-årige 'Etaf' Alyan, der havde et 1-årigt barn, da hun den 22. december 2005 blev hentet af israelske soldater i sit hjem i Ramallah og ført til Hasharon fængslet. Det er her de fleste kvindelige fanger sidder. En appel blev imødekommet og hendes tilbageholdelse på 6 måneder blev ændret til 4 måneder. Den 20. februar 2006 startede hun en sultestrejke for at få sit barn ind til sig, og 3 dage efter blev hun flyttet til Neve Tirza fængslet, der er kendt som værre end Hasharon. En overførsel hertil bruges som afstraffelse. Efter 18 dages sultestrejke fik 'Etaf' sit ønske opfyldt om at få sin lille datter hos sig.

Den 26. april 2006, hvor hun skulle løslades, gav forsvarsministeriet ordre til, at hendes administrative tilbageholdelse skulle forlænges med 3 måneder. Herefter er fulgt den ene forlængelse efter den anden og i december 2007 er hun stadig ikke løsladt. Juni 2006 blev hun flyttet tilbage til Hasharon og i oktober blev 2-årige Aysha sendt tilbage til familien. Først i august 07 genså 'Etaf' Alyan sin nu 3-årige datter, som blev bragt til fængslet af 'Etaf's' bror. Hendes mand har ikke tilladelse til at besøge hende.

'Etaf' har tidligere været langtidsfange 1987-97. Siden har hun været arresteret på forskellige tidspunkter i korte perioder, indtil hendes nuværende administrative tilbageholdelse startede i 2005. Mellem arrestationerne har hun oprettet adskillige sociale projekter i Betlehem, blandt andet et center for kvinder og en børnehave. I Ramallah åbnede hun en internetcafe for kvinder.

Palæstinensiske børn i israelsk fangenskab

Indledning

Arrestation, forhør og fængsling af palæstinensiske børn på Vestbredden af israelsk militær, politifolk og andet israelsk sikkerhedspersonel er ikke noget nyt fænomen. Israel har kontinuerligt arresteret og retsforfulgt børn siden dets besættelse af Vestbredden og Gaza-striben i 1967.

Under den første Intifada blev børn arresteret og tilbageholdt i massevis for stenkastning og andre former for politisk modstand.

Under den anden Intifada begyndte Israel at bruge administrativ tilbageholdelse af palæstinensiske børn, og Israel dømte og fængslede børn under 14 år i perioder på op til 6 måneder. Ifølge Defence Children International/Palestinian Section's (DCI/PS) årlige rapport for 2002 fandtes disse to tilbageholdelsesmåder

ikke under den første Intifada.

Igenom årene efter den anden Intifada er arrestation, forhør og fængsling af palæstinensiske børn blevet systematiske med et konstant antal børnefanger på mellem 350 og 430 børn. Ved udgangen af juli 2007 befandt der sig 384 børn i israelsk fangenskab.

I perioden januar 2007 til juni 2007, blev 47,1% af de palæstinensiske børn, som blev stillet for de israelske militære domstole, idømt fængselsstraffe på mellem 12 måneder og 3 år eller mere. 52.9 % af børnene modtog fængselsdomme på op til 12 måneder. Ingen børn frikendtes. Det israelske militære system, som varetager retsforfølgningen af palæstinensiske børn på Vestbredden, er del af et større militært juridisk system, som styrer alle aspekter af palæstinensiske borgers liv.

Centralt i tilbageholdelse, anklage og fængsling er statsgodkendt og statsstyret dårlig behandling og mishandling, som i mange tilfælde er ren tortur. (Uddrag af DCI/PS halvårsrapport 2007)

Diskrimination af palæstinensiske børn

I overensstemmelse med FN's konvention om børns rettigheder betragtes alle israelere som børn indtil det fyldte 18. år. I kontrast hertil har israelsk Militær Forordning 132 indført et lagdelt alderssystem for palæstinensiske børn på Vestbredden og i Gaza. Det betyder, at kun 0-11 årige betragtes som børn i juridisk henseende. Alle 12-13 årige er "unge" og 14-15 årige er teen-agere. Børn over den alder behandles som voksne af det militære retsvæsen.

Case nr. 1

Navn: Rawan Farah (navnet ændret af diskretionshensyn)

Alder: 16 år

Bopæl : Hebron Distrikt

Arrestation: Oktober 2006

Interviews i Hasharon fængsel: April og Juli 2007.

Den 15. oktober 2006, kl. 12.30 blev jeg arresteret ved den israelske bosættelse Etzion af israelske politibetjente. De kropsvisiterede mig og truede med at slå mig, hvis jeg ikke ville sige mit navn og fortælle dem, hvor jeg var fra. De beskyldte mig for at ville trænge ulovligt ind i bosættelsen. De fandt en kniv i min taske. De gennede mig ind i bilen, og jeg blev transporteret til Etzion forhørs- og interneringscenter. Jeg var inde i bilen i 15 minutter under transporten. De talte til mig på arabisk, og en af politifolkene bad mig løfte op i min skjorte. Da jeg gjorde dette, lagde han sin hånd på min mave. Der var to mandlige politifolk sammen med mig i bilen. Det er første gang, jeg nogensinde er blevet arresteret.

Før vi kom til forhørscentret, tog

de mig med til en politistation. Der begyndte en israelsk politibetjent at råbe forbandelser og trusler mod mig. Han beordrede mig til at fortælle, hvad jeg havde tænkt at gøre med kniven. Han begyndte at slå mig med hænderne. Derefter overførte en kvindelig soldat mig til et andet kontor, og der kropsvisiterede hun mig, mens jeg var nøgen. Så tog hun mig med til en læge, som undersøgte mig, og derefter satte hun mig ind på et kontor, hvor der var to soldater til at bevogte mig. Jeg fik håndjern og fodlænker på. Så blev jeg taget med til Etzion og ankom der omkring midnat. En læge undersøgte mig igen. Jeg blev forhørt i 12 timer uden afbrydelse. Under forhøret truede de mig med at slå mig, hvis jeg ikke tilstod. De forbandede mig og

min familie. De berørte visse dele af min krop.

Forhørslederen sagde til mig under interviewet, at de ville overføre mig til det palæstinensiske politi, således at det palæstinensiske politi kunne voldtage mig kollektivt. Efter at han sagde dette, sagde jeg mit navn, og jeg fortalte dem, at jeg gik til bosættelsen for at stikke en soldat med kniven.

Jeg havde ingen advokat under forhørsperioden. Jeg blev idømt 10 måneders fængsel for at have kniven i min taske. Jeg opholder mig i et rum, hvor der er to andre fanger. Det er ca. 6 kvadratmeter. Der er to senge, og en af de andre fanger sover på gulvet.

Arrestation, transport, forhør og tilbageholdelse

Forundersøgelsesfasen i det israelske militære retssystem: arrestation, transport, forhør og tilbageholdelse, mens retssagen afventes, udnytter et barns sårbarhed, umodenhed og magtesløshed ved at fremkalde en tilståelse med voldelige forhørsmetoder under omstændigheder, hvor barnet ikke har nogen rettigheder. Foruden mange andre fundamentale rettigheder berøves børnene retten til en forælder, en ansvarlig voksen eller en advokat hos sig under forhørene.

Palæstinensiske børn bliver i gennemsnit tilbageholdt i mellem 8 og 21 dage, før de bliver fremstillet i retten. Ligesom voksne kan et barn i henhold til den Militære Forordning nr. 378 tilbageholdes og forhøres i op til 90 dage uden retssag.

Embedsmænd i det israelske militære retssystem, som er juridisk uddannet militært personel, accepterer disse tilståelser som eneste bevis. Dette er ikke et resultat af nogen særlig slags retslige eller juridiske overvejelser, men er politisk motiveret. Og sammen med nægtelsen af rettigheder i undersøgelsesfasen har det den virkning, at princippet om antagelse af uskyld indtil skyld er bevist, fjernes fra retsplejen. (Uddrag af DCI/PS Halvårsrapport 2007.)

Case nr. 2

Navn: Sabe' Mouneer Ibrahim Titiy

Alder: 17 år

Bopæl: Balata flygtningelejren, Nablus

Arrestation: 10. maj 2007

Den 10. maj 2007 kl. 2 om natten blev jeg arresteret i mit hjem af israelske soldater. Dagen før var israelske soldater trængt ind og havde foretaget en razzia i min bedstefars hus og spurgt ham, hvor jeg var. Efter at de havde arresteret mig, kropsvisiterede de mig og lagde mig i håndjern. De slog mig i ansigtet og gennede mig ind i en jeep. Mens jeepen kørte, slog de mig på kroppen med hænderne og sparkede mig. De forbandede mig og medlemmer af min familie. Jeg spurgte dem, hvor de tog mig hen, men ingen svarede. Turen varede i to timer, indtil vi nåede Huwwara forhørs- og interneringscenter. Det så jeg, da vi kom dertil. Jeg tilbragte to dage der, hvor de ikke forhørte mig. Derefter overførte de mig til Petah Tikva forhørs- og interneringscenter i en privatbil, og der bragte de mig til en læge, som undersøgte mig, fordi jeg havde ondt i hovedet. Han tog fotografier af mig.

De anbragte mig i en celle. Næste dag begyndte forhøret kl. 7 om morgenen. Jeg havde håndjern og fodlænker på. Når jeg bad om noget som helst, f.eks. at gå på toilettet eller at drikke vand,

svarede forhørslederen, at jeg skulle fortælle dem alt, før de ville imødekomme mine anmodninger. Forhørslederen råbte ad mig og sagde, at jeg skulle tilstå alt. Han efterlod mig i forhørslokalet med håndjern på i en meget lang periode, hvor han også skruede meget højt op for air-condition anlægget. Da han vendte tilbage, spurgte han mig, om jeg ønskede at tilstå eller ej. De standsede forhøret kl. 7 om aftenen. Derefter sendte de mig tilbage til cellen. Næste morgen kl. ca. 7 kom forhørslederen ind i min celle og vækkede mig, og han startede med at sparke mig. Jeg måtte ikke få et brusebad eller skifte tøj.

Jeg var i isolationscelle og sov på en plastikmadras. Lyset var tændt hele tiden. I samme periode overførte de mig til en anden celle med en generende og høj lyd, som fik det til at bløde fra mine ører. De tog mig med til lægen, og han sagde, at der ikke var noget galt med mig, men han bad om, at jeg blev anbragt i en anden celle.

I disse 20 dage overførte de mig til en kollaboratør-afdeling i Kishon (Al Jalami) forhørs- og interneringscenter.

Der var 4 forhørsledere. En af dem behandlede mig godt. En anden skreg ad mig og forbandede mig hele tiden. Jeg nægtede at underskrive en tilståelse, som de havde skrevet. Forhørslederen bad vagterne komme og slå mig, mens jeg havde håndjern på, og mine ben var bundne. Han bad mig igen underskrive, og jeg nægtede. Så sagde han, at han ville sende mig til cellen i en længere periode, hvor jeg ikke ville få noget menneske at se. Jeg tilbragte tre dage i en celle i Al Jalami. Derefter sendte de mig tilbage til Petah Tikva.

Jeg nægtede igen at underskrive en tilståelse. Jeg tilbragte endnu 5 dage i en celle. Så tilstod jeg. Jeg sagde, at jeg havde anbragt en bombe, som de havde fortalt mig om under afhøringen. Det var ikke en bombe. Det var en ildslukker. De papirer, jeg skrev under på, var skrevet på hebraisk, og jeg forstod ikke, hvad der stod. Min tilståelse var et resultat af det pres, det var for mig at være i cellen.

I forhørsperioden så jeg ikke nogen fra min familie, min advokat eller nogen fra Røde Kors.

Forhørsmetoder

Arrestation

Et udvalg af beretninger fra børn, som har siddet i Hasharon og Ofer fængsler i perioden januar til juli 2007 viser, at alle børn tilstod det, de blev beskyldt for af det israelske militære personel gennem en langvarig og voldelig forhørsperiode. Forhørsperioderne varede fra 2 timer til 3 uger med afbrydelser.

Børnene oplevede at blive vedholdende slået under arrestationen og transporten til forhørscentret. De fleste af børnene blev arresteret i deres hjem i de mørke tidlige morgentimer af bevæbnet israelsk militær, som med magt tiltvang sig adgang, og som udførte en undersøgelse af familiens hjem. Et barn fortalte, at der blev affyret skud under militærets indtrængen.

Mange børn fortalte, at de blev udsat for forbandelser under arrestationen. En lille del af børnene blev arresteret andre steder, og nogle fortalte, at de blev arresteret på deres skole eller på vej dertil.

Transport

Alle børn fortalte, at de fik håndjern på og bind for øjnene, da de blev arresteret, og de fleste fortalte, at deres ankler blev lænket, mens de blev transporteret i militære jeeps. De fleste børn fortalte, at de blev sparket, slået og/eller banket af det militære personel, som brugte deres hænder eller geværer under transporten til et forhørscenter.

Forhør

Børnene fortalte, at de blev udsat for følgende former for mishandling af det israelske militære personel under forhørene:

- Efterladt udenfor i kulden eller indendørs i kulde, siddende

med håndjern på i flere timer.

- Anbragt i isolationscelle.
- Slået med hænder af forskellige soldater forskellige steder under forhøret.
- Slået af en forhørsleder.
- At være uden mad i op til 12 timer.
- Blevet skreget ad til stadighed og forbandet i adskillige timer.
- Ikke fået tilladelse til at gå i brusebad eller at skifte tøj i adskillige dage.
- Blevet truet med seksuel mishandling eller at blive berørt upassende.

Blevet truet med at blive pryglet endnu mere, at familiemedlemmer ville blive pryglet, at blive afhørt i en længere periode, at et familiemedlem ville blive fængslet i lang tid eller udsat for husodelæggelse.

Case nr. 3

Navn: Ahmad Al Makhmour

Alder: 16 år

Bopæl: Al Dheisha flygtningelejr, Bethlehem

Al Moscibiyia forhørscenter, den 14. marts 2007:

Jeg blev arresteret af det israelske militær på gaden i nærheden af Rachels grav. De beskyldte mig for at have kastet sten og molotov-cocktails. Da de arresterede mig, pryglede de mig meget hårdt. De truede med at arrestere og også prygle min mor og min søster. De prøvede at trække mine bukser ned, mens jeg lå på jorden under arrestationen.

Derefter overførte de mig til checkpointet ved indgangen til Bethlehem. Så overførte de mig i en privat vogn til den russiske lejr (Al Moscibiyia).

Jeg afleverede mine ejendele der, og de tog billeder af mig, og en læge undersøgte mig, fordi jeg led under en skade i skulderen, som jeg havde fået af pryglene under arrestationen.

Så blev jeg forhørt om stenkastning og kastning af molotov-cocktails. Under forhøret pryglede de mig, og de slog mit hoved imod væggen. Jeg bad forhørslederen om at tilkalde min familie, men det afslog han. Forhøret varede uafbrudt fra min ankomst til den russiske lejr til midnat.

Der var to forhørsledere, og de talte ara-

bisk. Efter at forhøret var afsluttet, bad de mig underskrive papirer. Jeg forstod ikke, hvad jeg skrev under på. Senere fandt jeg ud af, at det var en tilståelse af at kaste med sten og molotov-cocktails. Derefter blev jeg overført til en celle, og der var 6 andre fanger foruden mig. Der er en seng til hver fange. Jeg fik ikke lov at skifte tøj. Der er ingen vinduer i cellen. Vi har tilladelse til at tage et brusebad hver dag. Der er ingen håndklæder eller sæbe, og der er en lugt af kloak i cellen.

Oversigter over sager, som DCI/PS har været involveret i året 2006 (Fra DCI/PS rapport 2006)

Tabel 1. Fængselsstraffe

Dom	Antal	Procent
Under 6 måneder	60	28,2
6 – 12 måneder	35	16,4
1 – 3 år	102	47,9
3 år eller mere	16	7,5
I alt	213	100,0

Tabel 2. Aldersfordeling

Aldersgruppe	Antal	Procent
Under 14 år	-	-
15 og 16 år	25	11,7
17 år	188	88,3
I alt	213	100,0

Tabel 3. Geografisk fordeling

Region	Antal	Procent
Nordlige del af Vestbredden	141	66,2
Centrale del af Vestbredden	33	15,5
Sydlig del af Vestbredden	39	18,3
I alt	213	100,0

Tabel 4. Sigtelser

Sigtelse	Antal	Procent
Stenkastning	136	63,8
Besiddelse af og/eller kast med molotovcocktail	14	6,6
Medlemskab af en forbudt organisation	40	18,8
Forsøg på at dræbe en israeler	8	3,8
Besiddelse af sprængstoffer	7	3,2
Våbenbesiddelse	8	3,8
I alt	213	100,0

Assem

Assem Lutfi Abdel Lattif Khalil, 16 år, fra landsby ved Tulkarem, Hasheron fængsel 7. marts 2007:

Jeg blev arresteret hjemme 9. februar 2006. Den israelske hær ransagede mit hjem og slog og ydmygede mig. De overførte mig til Salem. På køreturen fik jeg håndjern på, og mine ben blev bundet. Desuden fik jeg bind for øjnene. I forhørscentret blev jeg banket og tvunget til at stå udendørs i regnen. Jeg tilbragte 40 dage i forhørscentret.

Muss'ab

Muss'ab Abed Al Basset Abdullah Abu Rayah, 15 år, Ofer fængsel 12. juni 2007:

Jeg blev arresteret 24. maj 2007 nær Al Aroub College af israelske soldater. Under arrestationen bankede de mig, før de tog mig ind i deres jeep, gav mig bind for øjnene og håndjern på. De kørte til Khirbit Sour. Det tog en halv time. Der bankede de mig, og en af soldaterne slog mig hårdt i ryggen, mens han stillede spørgsmål. Når jeg ikke svarede, slog han mig i ansigtet. Sådan fortsatte han i en halv time. Så blev jeg overført til Etzion Detention Center, hvor jeg blev afhørt i en time, og udspørgeren viste mig fotos af nogle, der kastede med sten og maling. Ved solnedgang overførte de mig til en militærlejr, jeg ved ikke hvor, og jeg tilbragte hele natten udendørs. Hver soldat, der gik forbi mig, slog mig, og jeg sov slet ikke den nat.

Jeg blev afhørt på hebræisk og en soldat oversatte for mig. Jeg underskrev papirer, men jeg ved ikke, hvad jeg skrev under på. De sagde, at jeg havde indrømmet at kaste med sten. Den næste dag overførte de mig til Ofer fængsel.

Ibrahim

Ibrahim Mashhour Abdallah Far'oun, 16 år, fra en landsby ved Jerusalem, Ofer fængsel 12. juni 2007:

Jeg blev arresteret af israelske soldater ved Kapsa Gate. De arresterede to andre sammen med mig. De gav os håndjern på og lod os sidde på gulvet. Efter kort tid førte soldaterne os til det militære checkpoint i Attour og på vej slog en af soldaterne mig med sin trådløse radio på hovedet. Jeg blev afhørt, og udspørgeren slog mit hoved mod bordet. Afhøringen varede to timer. Bagefter blev vi overført til Maale Adumim Detention Center, hvor vi var til kl. 17. Derefter blev vi overført til Ofer fængsel, hvor vi er 21 fanger, voksne og børn, i et telt.

Retsforfølgning af palæstinensiske børn

Palæstinensiske børn fra de besatte områder som bliver arresteret af det israelske militær, bliver retsfulgt under samme militære domsmyndighed som palæstinensiske voksne. Der er ikke nogen særlig afdeling af de israelske militære domstole for palæstinensiske politiske børnefanger.

For voksne indeholder Militær Forordning nr. 378 en liste over de lovovertrædelser, som behandles i retten, og den fastsætter retsreglerne og fremgangsmåden. I særlige juridiske bestemmelser, som angår palæstinensiske børn, definerer Militær Forordning nr. 132 et "barn" som en person under 16 år og skitserer rammerne for de fængselsstraffe, som kan

I henhold til Militær Forordning nr. 132 kan børn under 12 år ikke fængsles, men dette betyder ikke, at de ikke kan arresteres. Den sædvanlige praksis er, at børn under 12 år, som bliver arresteret, kun bliver tilbageholdt af militæret i et antal timer og derefter løsladt til deres forældre og idømt en bøde. Børn mellem 12 og 14 år, som bliver kendt skyldige i en overtrædelse af Militær Forordning nr. 378, bliver fængslet for perioder af op til 6 måneder. Børn mellem 14 og 16 år bliver fængslet i perioder på op til 12 måneder for overtrædelser, som voksne straffes for med 5 års fængsel eller mindre.

Retspleje og lov

anvendes, når palæstinensiske børn bliver dømt. Rammerne er fastsat i forordningen i henhold til aldersgruppe og forseelsens art. En dommer ved den militære domstol kan helt efter forgodtbefindende fastsætte længden af fængselsstraffen indenfor disse rammer.

Ved udgangen af juni 2007 var 224 børn tilbageholdt, mens de afventede retssag eller dom ved de israelske militærdomstole. De israelske militærdomstole befinder sig enten i Salem i den nordlige del af Israel eller i Ofer i nærheden af Ramallah

på Vestbredden.

Ved de israelske militærdomstole gælder den israelske lov vedrørende beviser/vidneudsagn og den israelske lov vedrørende strafferetspleje for måden at føre retssag på. Israelsk straffelov gælder ikke. Hvor den israelske straffelov i den hjemlige retshåndhævelse definerer straffelovs-overtrædelserne, de enkelte bestanddele, som indgår i disse og den maksimale straf, som de udløser, så definerer Militær Forordning nr. 378 de overtrædelser, som børn kan retsforfølges for ved militærdomstolene. Den udstikker også de maksimale straffe. Den udstikker ikke de enkelte bestanddele. Derved kan militæret, der arresterer, anklager og dømmer, i udstrakt grad bestemme hvilke handlinger, der udgør en lovovertrædelse.

Militær Forordning nr. 378 foreskriver ikke noget lovmæssigt forsvar. Ej heller gælder retten til forsvar, som den findes i sædvaneretten eller i lov, som bygger på tidligere afgørelser. Heller ingen andre lovbestemmelser som sædvaneretten eller love, som bygger på tidligere afgørelser sikrer en retten til et forsvar.

Ifølge den israelske lov vedrørende beviser/vidneudsagn ligger bevisbyrden for, at en tilståelse ikke er et pålideligt bevis, hos forsvarer. Forsvarer må bevise, at en tiltalt ikke var sig selv, da han fremkom med en tilståelse som et resultat af tortur eller dårlig behandling.

Andre børns tilståelser bliver jævnligt brugt som bevis ved arrestation og retsforfølgning af palæstinensiske børn. Sådanne beviser tillægges megen vægt af de juridiske embedsmænd, som selv er ansat af det israelske militær. Der er ingen advarende retningslinjer overfor godtagelse af bekræftende beviser fra andre børn.

Derfor bliver der i de fleste sager indgået en plea bargain (forlig/studehandel) mellem anklager og forsvarer - se note 1. 100% af de palæstinensiske børn, som blev anklaget for sikkerhedsrelaterede lovovertrædelser ved de israelske militærdomstole, og som var repræsenteret af DCI i rapportens periode, blev kendt skyldige og idømt fængselsstraffe. Mindre end 1% af de børn, som blev repræsenteret af DCI i den første halvdel af 2007, blev løsladt mod kaution, mens de

PALÆSTINENSISKE BØRN I ISRAELSK FANGENSKAB

afventede afgørelsen i deres sag. Ca. 8 % af børnene (24 af 200 sager) blev arresteret, forhørt i mellem 8 dage og 2 måneder uden sigtelse. Nogle af disse børn blev tilbageholdt i 8 dage og blev ikke afhørt. Disse børn var ikke tilbageholdt i henhold til forordninger vedrørende administrativ tilbageholdelse.

(uddrag af DCI/PS halvårsrapport 2007)

Note 1. En aftale, hvorefter den anklagede erklærer sig skyldig i en mindre lovovertrædelse end anklagen lyder på m.h.p. at opnå mildere straf. En anden begrundelse er at søge en hurtig afgørelse, da strafudmålingen bestemmes af barnets alder ved domfældelsen og ikke alderen, hvor den påståede overtrædelse blev begået.

Sameh

Sameh Said Moussa Safwan, 15 år, fra Nablus, Hasharon fængsel 7. marts 2007:

Jeg blev arresteret af den israelske hær og blev overført til Huwwara, hvor jeg var i to dage, og så til Petah Tikva forhørscenter. Under afhøringen slog de mig, og de koncentrerede deres slag mod mine kønsdele.

Dreng

Dreng (navn tilbageholdt) på 16 år fra landsby ved Hebron, Hasharon fængsel 12. april 2007:

Jeg blev arresteret 15. oktober 2006 af den israelske hær. De visiterede mig og truede med at slå mig. Derefter blev jeg i en sikkerhedstjeneste bil kørt til Etzion Detention Center, hvor en læge undersøgte mig, hvorefter afhøringen begyndte. Den varede 12 timer uafbrudt, og de truede med at slå mig, hvis jeg ikke tilstod. De forbandede mig og min familie. De udsatte mig for seksuelle overgreb. Advokaten fik ikke tilladelse til at besøge mig under afhøringen. Jeg lider stadig af den psykiske påvirkning fra afhøringen, men har ikke fået nogen lægehjælp. Jeg blev dømt til 10 måneder.

Tabel 5. Alder, straf og sigtelse 2004 – 2006

Aldersgruppe	2006	2005	2004
14 år eller yngre	-	15,0	15,7
15 og 16 år	11,7	32,0	33,4
17 år	88,3	53,0	50,9
Dom	2006	2005	2004
Under 6 måneder	28,2	34,8	42,0
6 – 12 måneder	16,4	13,9	9,8
1- 3 år	47,6	36,4	28,5
3 år eller mere	7,5	14,9	17,7
Sigtelse	2006	2005	2004
Stenkastning	63,8	22,2	31
Besiddelse af og/eller kast med molotovcocktail	6,6	14,3	14,2
Medlemskab af forbudt organisation	18,8	9,7	15,3
Forsøg på at dræbe en israeler	3,8	21,3	18,3
Besiddelse af sprængstoffer	3,2	12,2	7,3
Våbenbesiddelse	3,8	14,5	13,9
Andet	-	5,8	-

FN's rolle i relation til palæstinensiske politiske fanger i Israel

FN's tidligere generalsekretær, Kofi Annan, afleverede den 11. december 2006 sin sidste rapport til FN's Sikkerhedsråd. Heri gjorde han status over udviklingen og fredsprocessen i Mellemøsten. Han konstaterede bl.a., at Kvartetten (FN, EU, Rusland og USA), som han selv havde taget initiativ til i 2002, manglede vilje til at bruge sin autoritet over for parterne – Israel og Det Palæstinensiske Selvstyre.

Alvaro de Soto, FN's tidligere særlige koordinator for fredsprocessen i Mellemøsten, tog sin afsked i maj 2007. Den engelske avis "The Guardian", fik senere adgang til en hemmeligstempelt rapport til FN, og afslørede, at de Soto tog sin afsked i skuffelse over, at FN's nye generalsekretær Ban Ki-Moon ikke agtede at ændre politik over for USA's beskyttelse af Israel, som Kvartetten har underordnet sig.

Kvartetten, som pålagde sig selv at arbejde for den såkaldte køreplan for fred mellem Israel og Palæstina, har indirekte betydning for de palæstinensiske fanger i israelske fængsler. De udgør desværre kun en lille brik i det storpolitiske spil. Men deres forhold afhænger af spillet og er et væsentligt spørgsmål.

John Dugard, FN's særlige rapportør for situationen for menneskerettigheder i de besatte palæstinensiske områder siden 1967, har afgivet rapport om forholdene, dateret 17. august 2007, til generalsekretæren og til FN's 62. generalforsamling, der foregik i oktober 2007.

Heri forklarer han, at mens FN's underorganisationer og agenturer som UN-RWA (UN Relief and Work Agency for Palestinian Refugees in the Near East) samt FN's medarbejdere i de besatte områder har arbejdet for at fremme udvikling og beskytte menneskerettighederne for palæstinenserne, har Kvartetten vist meget lidt interesse for menneskerettighederne eller for at sikre international lov i de besatte områder, og han konstaterer,

at Kvartetten indirekte er ansvarlig for de økonomiske sanktioner, der efter Hamas' sejr ved det palæstinensiske valg i januar 2006 har gjort livet endnu sværere i de besatte palæstinensiske områder. Siden januar 2006 har Kvartetten arbejdet på at splitte de palæstinensiske ledere ved at støtte præsident Abbas og Fatah og isolere Hamas, som både USA og EU har placeret på deres respektive terrorlister. Imens har Israel, som John Dugard påpeger, uhindret kunnet fortsætte byggeriet af muren, fortsætte udbygningen af de ulovlige bosættelser og fortsætte de daglige raids ind i palæstinensiske boligområder på Vestbredden og i Gaza, hvor israelsk militær hver gang arresterer et betydeligt antal palæstinensere.

John Dugard oplyser, at der er over 10.000 palæstinensiske fanger i israelske fængsler, herunder 116 kvinder og 380 børn. Han tilføjer, at i juli 2007 løslod Israel 255 fanger, og i samme måned arresterede det israelske militær 391 palæstinensere.

I sin rapport forklarer John Dugard, at der fortsat rejses alvorlige klager over behandlingen af palæstinensere i varetægt og af de palæstinensiske fanger i israelske fængsler. Han henviser til en rapport om tortur og mishandling af palæstinensiske fanger, offentliggjort april 2007 af de israelske organisationer Hamoked og B'Tselem, der har interviewet palæstinensiske fanger og beskrevet de umenneskelige og nedværdigende behandlinger, de har været udsat for – fra bank og nægtelse af grundlæggende behov til nægtelse af søvn i over 24 timer og decideret fysisk mishandling.

Gælder menneskerettighederne for Palæstina?

Det fremgår af både John Dugard's rapport og tidligere FN rapporter om Israel og de besatte områder, at Israel konsekvent hævder, at Israels forpligtelser m.h.t. menneskerettighedskon-

ventionerne ikke vedrører Vestbredden og Gaza. I de statusrapporter, som FN's menneskerettighedskomiteer med mellemrum anmoder staterne om, redegør Israel derfor kun for forholdene i Israel, herunder i de ulovlige bosættelser.

Bl.a. fremgår dette af kommentarer til Israel, afgivet i marts 2007 af FN's komite vedr. racediskrimination, hvori det hedder, at "komiteen udtrykker sin beklagelse over, at Israel, trods tidligere anmodninger, ikke i sin rapport har redegjort for forholdene i de besatte områder." Repræsentanterne for den israelske regering blev af komiteens landerapportør vedr. Israel mindet om at "Israel havde en forpligtelse til at implementere konventionen for alle personer under sin jurisdiktion". M.h.t. informationer om racediskrimination i de besatte områder, støttede komiteens medlemmer sig derfor til alternative NGO rapporter.

DCI/PS fortæller i mail til Human Rights March 17. okt. 2007, at DCI ikke forspiller en chance for at rapportere til FN's komiteer, især til dem der overvåger FN's konventioner (komiteen for børns rettigheder, komiteen mod tortur og andre komiteer). Rapporterne udformes som alternativer til Israels egne indlæg til disse komiteer, da Israel har underskrevet de fleste af FN's menneskeretskonventioner. Svarene fra FN-komiteerne kommer i form af besluttende observationer, som Israel sidder overhørig. Således indsendte DCI/PS en alternativ rapport til Komiteen for børns rettigheder i 2002, men intet er ændret siden da, for, skriver DCI/PS, den israelske regering ønsker ikke at rette sig efter principperne i menneskeretskonventionerne (DCI-Unit Coordinator Ayed Abu Eqtaish).

Også Mandela Instituttet i Ramallah har gennem flere år fremlagt vidnesbyrd for FN Komiteen for Menneskerettigheder. Instituttet gjorde det senest i november 2006 i Jordan ved foretræde for "the UN special Investigations Commit-

tee for the Israeli violations against the Palestinian and Arab human rights inside the Israeli prisons”.

Til trods for de kritiske beretninger fra FN's særlige rapportører om Israels brud på menneskerettigheder og vedvarende kritik fra internationale og nationale menneskerettighedsorganisationer, sker der intet. FN's Sikkerhedsråd, FN's komiteer, Kvartetten, USA og EU nøjes med at komme med bekymrede opfordringer til Israel om ikke at bruge uproportional magt, mens de samtidig bekræfter Israels behov for at beskytte dets indbyggere.

Referencer:

A/62/275 – Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Palestinian territories occupied sine 1967. (17. august 2007 af John Dugard). Find den på <http://daccessdds.un.org/doc/UNDOC/GEN/N07/463/16/PDF/N0746316.pdf?OpenElement>

S/2006/956 – Report of the Secretary-General on the Middle East. (11. December 2006 af Kofi Annan). Fin den på <http://daccessdds.un.org/doc/UNDOC/GEN/N06/651/88/PDF/N0665188.pdf?OpenElement>

Alvaro de Soto: End of Mission Report, May 2007 – confidential – kan findes på http://www.guardian.co.uk/frontpage/story/0,,2101676,00.html#article_continue

Israel's Implementation of the Convention on the Elimination of all Forms of Racial Discrimination: Institutional Discrimination affecting Person without "Jewish Nationality" - Parallel report jointly submitted to the UN Committee on the Elimination of all Forms of Racial Discrimination, 69 th Session, Geneva (examined at the 70th Session, 19 February - 9 March 2007)

Nadira Alaraj: UN Conditional – se på <http://www.desert-generation.co.il/a.html>

En palæstinensisk kunstner fra Bethlehem, Nadira Alaraj, har kaldt dette kunstværk "UN Conditional". Hvert kort har på bagsiden et uddrag af en sikkerhedsrådsresolution vedr. Israel, og kortene fylder hele den lange bjælke.

Hun skriver selv om installationen: Længden af denne installation symboliserer længden af den tid, folk har lidt under, at resolutionerne ikke er blevet implementeret. Brugen af et spil kort i installationen ligger tydeligt på disses resolutioner, og jeg føler, at medlemmerne af FN "spiller kort med vore liv, roder rundt med os som et spil kort". (Nadira Alaraj, juli 2007).

EU's rolle i relation til palæstinensiske politiske fanger

Israel og de besatte områder får jævnligt besøg af repræsentanter for EU, som i lighed med FN repræsentanter rapporterer om israelske krænkelser af menneskerettigheder. Selv om der i den handelsaftale (associeringsaftale), som EU har indgået med Israel, udtrykkeligt indgår en forpligtelse for Israel til at overholde konventionerne om menneskerettigheder, er der aldrig foretaget indgreb over for Israel.

Dette forhold er flere gange blevet drøftet og beskrevet af Det Euro-Mediterrane Menneskerettighedsnetværk (EMHRN Euro-Mediterranean Human Rights Network) se note 1. Senest skete det ved et seminar afholdt i Tel Aviv den 18. april 2007.

Formålet med seminaret var at evaluere implementeringen af EU-Israel-handlingsplanen inden for Den Europæiske Naboskabspolitik to år efter dens vedtagelse og den virkning handlingsplanen måtte have haft på menneskerettigheder i Israel og det besatte palæstinensiske område. Se http://ec.europa.eu/world/enp/documents_en.htm og <http://www.emhrn.net/423>

Nedenfor følger de generelle konklusioner og anbefalinger, man nåede frem til på seminaret:

1. Menneskerettighedssituationen i Israel og det besatte palæstinensiske område er blevet voldsomt forringet siden EU-Israel-handlingsplanen trådte i kraft.

2. EU-Israel-handlingsplanen omtaler kun kortfattet og i generelle vendinger menneskerettighedsspørgsmål – i modsætning til handlingsplaner mellem EU og andre lande. Der er ikke noget specifikt handlingsemne for menneskerettigheder. Sprogbrugen angående menneskerettigheder i EU-Israel-handlingsplanen er meget vag og udtrykt i generelle vendinger. Menneskerettighedsbestemmelserne bør udarbejdes præcist

og i detaljer, så de udtrykker beskyttelse af eksplicitte rettigheder for implementeringen af denne handlingsplan og for eventuelle yderligere samarbejdsrammer i fremtiden.

3. Der eksisterer ikke nogen standarder i EU-Israel-handlingsplanen mht. at vurdere, hvorledes det går med projektet og om der sker fremskridt. Ej heller eksisterer der nogen tidsplan. Der er behov for at etablere et sammenligningsgrundlag til at vurdere implementeringen. Derfor skal der udpeges målelige standarder i næste fase af planen.

4. Der eksisterer ikke nogen Menneskerettigheds-underkomité inden for rammerne af EU-Israel Associeringsaftalen. Der er en uformel arbejdsgruppe, som beskæftiger sig med menneskerettighe-

veres på det implementerende stadium af EU-Israel-handlingsplanen, som p.t. er i gang, og bør desuden være en del af handlingsplanens undersøgelses- og evalueringsproces, som udløber i starten af 2008. NGO'er har klart formulerede prioriteter som kan udvikles til konkrete arbejdsplaner m.h.p. at hjælpe denne proces på vej. For at drøftelser og evaluering kan være nyttige, bør der etableres en offentlig overvågningsmekanisme med en klar tidsplan og arbejdsproces.

6. Emnet Menneskerettigheder bør indgå i alle samarbejdsstrukturer mellem EU og Israel.

EMHRN Juni 2007

Oversat fra engelsk for DPV af Ulla Lundberg.

der. Der bliver ikke udgivet officielle referater fra møderne, og det er derfor ikke gennemskueligt, hvad der foregår på møderne. Menneskerettighedsorganisationerne ser gerne, at der oprettes et menneskerettighedsorgan, der fungerer på en mere institutionaliseret måde – med faste møder og fuld gennemsigtighed.

5. Menneskerettigheds- og samfundsorganisationer bør spørges til råds og invol-

Note 1. The Euro-Mediterranean Human Rights Network blev oprettet i 1997 på initiativ af Det Danske Institut for menneskerettigheder. Hensigten var at oprette et civilsamfunds modspil til The Euro-Mediterranean Partnership stiftet af EU. Netværket består af arabiske, israelske, tyrkiske og europæiske menneskerettighedsorganisationer, institutioner og enkeltpersoner i Middelhavsregionen. www.euromedrights.net

Konventioner

Israel har ratificeret:

- FN's Generalforsamlings Verdenserklæring om Menneskerettighederne. .

Samt følgende relevante konventioner:

- Genèvekonventionerne, herunder 4. Genèvekonvention om beskyttelse af civile personer i krigstid (men ikke tillægs-protokol I & II) 06.07.1951
- FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination 02.02.1979
- FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder 03.01.92
- FN's konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder 03.01.1992
- FN's konvention om barnets rettigheder 02.11.1991
- FN's Kvindekonvention 02.11.1991
- FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf 02.11.1991
- FN's konvention om forebyggelse af og straf for folkedrab 09.03.1950

NGO-Organisationer

Arrangører

Human Rights March. Kvinder i Dialog. Palæstina - Israel – Danmark,

blev dannet, da en gruppe danske kvinder planlagde og gennemførte International Human Rights March i Palæstina og Israel fra december 2003 til januar 2004. Under den og efterfølgende rejser kom kvinderne i kontakt med lokale organisationer, der arbejder for en løsning af konflikten mellem Israel og palæstinsere på grundlag af FN's Menneskerettighedserklæring og de internationale konventioner, som sætter rammerne for den internationale ret.

Human Rights March arbejder ud fra ikke-voldelige principper. Organisationen støtter israelere og palæstinsere, der søger fredelige og levedygtige løsninger på konflikten, som arbejder for genopbygning og udvikling, og som søger samarbejde, venskab og forsoning med den anden part.

Ud over gennem information og oplysningskampagner at fortælle danskerne og specielt politikerne om situationen i området arbejder organisationen også for at forbedre forholdene for palæstinsiske og israelske politiske fanger, især kvinder og børn, i de israelske fængsler. Læs mere på www.humanrightsmarch.dk

Mandela Center Danmark – foreningen til fred og forsoning – blev stiftet i september 2005 for at sikre, at Mandelas arbejde og tanker fortsat finder anvendelse i verden. Foreningen arbejder for at fremme filosofien bag Sandheds- og Forsoningskommissionen, så den anvendes til at standse konflikter og forhindre nye i at opstå.

Dens mål er at arbejde for tilgivelse, sandhed, fred og forsoning i verden. Konkret gør foreningen det ved at arrangere og deltage i høringer og konferencer samt ved at invitere til studiekreds om konfliktløsning og forsoning. Læs mere på www.mandelaforening.dk

FN-forbundet, Danmark er den ældste NGO (non-governmental organization) af de tre arrangører med aner langt

tilbage, selv om det formelt først blev dannet i 1970 ved en sammenslutning af tre foreninger. Forbundet har hele tiden arbejdet for at udbrede kendskabet til FN og dets mange underorganisationer, samt at overvåge, at det danske Folketing og dansk politik lever op til FN's vedtagne konventioner.

Forbundet prioriterer i disse år at gøre en indsats for konflikthåndtering, fred og sikkerhed, blandt andet i Mellemøsten, at fremme menneskerettighederne i forhold til terrorbekæmpelse, til indvandrings- og flygtningespørgsmål, at arbejde for FN's 2015 mål samt at støtte FN-reformer for at sikre en global arkitektur for menneskelig sikkerhed og udvikling.

Konkret arrangerer og deltager FN-forbundet i konferencer, møder og seminarer, leverer foredragsholdere til skoler, organisationer og institutioner, udsender undervisningsmateriale, arrangerer studieure til FN og til FN-projekter og samarbejder med World Food Programme om indsamling til Stop Sult Fonden.

Læs mere på <http://una.dk>

Samarbejdspartnere i Israel

Women's Organization for Political Prisoners (WOFPP) i Israel er udsprunget af den første Intifada (1987-93).

En dag under et kvindemøde i Tel Aviv i 1988 kom en kvinde styrtende ind og fortalte, at en palæstinensisk kvinde fra Gaza var blevet arresteret, fordi det israelske politi ville lægge et ekstra pres på hendes mand. Da retten gav ordre til at løslade hende mod kaution, kunne hun ikke skaffe pengene. Kvinderne på mødet gik straks i gang med at skaffe pengene og fik hende løsladt.

Men da de hørte om snart den ene snart den anden sag om palæstinensiske kvinder, der blev arresteret og sat i fængsel, stiftede de organisationen WOFPP.

Da Oslo-aftalen i 1993 afsluttede den første Intifada, havde WOFPP sikret, at løsladelse af alle palæstinensiske kvindelige fanger indgik i aftalen.

Men da den nuværende Intifada begyndte

i september 2000, blev kvindefængslerne igen fyldt op, og WOFPP måtte genoptage arbejdet.

WOFPP ser det som sin opgave at støtte kvindelige politiske fanger og at arbejde for løsladelsen af alle politiske fanger, der har kæmpet eller er anklaget for at have kæmpet mod den israelske besættelse, og som holdes i israelske fængsler. WOFPPs advokater besøger de kvindelige politiske fanger i israelske fængsler eller detentionscentre, overvåger deres forhold og samler vidnesbyrd fra fangerne om tortur eller overgreb under afhøringer eller i fængslerne.

Og organisationen udbreder oplysninger om fangernes forhold gennem nyhedsbreve og pressemeddelelser, offentlige møder og demonstrationer.

Læs mere på www.wofpp.org

Public Committee Against Torture in Israel (PCATI)

har fra sin etablering i 1990 arbejdet for et totalt forbud mod brugen af tortur i afhøringer både i Israel og det palæstinensiske selvstyre, og i september 1999 vandt komiteen en vigtig sejr, da den israelske højesteret afsagde kendelse om, at brug af tortur og mishandling, benyttet af sikkerhedstjenesten under afhøringer, er ulovlig.

Komiteen understreger, at den arbejder for at styrke demokratiet og retsstaten ved at beskytte menneskerettighederne og de civile rettigheder.

Siden kendelsen i 1999 har den overvåget, at de militære myndigheder, politi og sikkerhedstjeneste har overholdt forbudet. Da den anden Intifada begyndte i 2000, var der en stærk stigning i antallet af palæstinsere, der blev tilbageholdt og tortureret. Komiteen vurderer dog, at antallet af tortur-ofre ikke er så stort som det under den første Intifada. Men brugen af grovere torturmetoder blev mere udbredt. Derfor øgede PCATI sin aktivitet for at samle vidnesbyrd om tortur og mishandling.

Komiteen yder rådgivning og hjælp til ofre for tortur og støtter advokater, der repræsenterer dem. Desuden arbejder den på at påvirke lovgivere for at undgå

lovgivning, der vil tillade tortur under afhøring, samt at påvirke befolkning i Israel til at vende sig mod brug af tortur. Læs mere på <http://www.stoptorture.org.il/eng/>

Physicians for Human Rights, Israel, blev grundlagt af en gruppe israelske og palæstinensiske læger i de første måneder af den første Intifada i 1988 med det mål at kæmpe for menneskerettigheder, især for retten til sundhed, i Israel og i de besatte områder. Organisationen kombinerer forsvar og handling for at ændre kritisabel politik og ved at yde lægebehandling.

Noget af det første, organisationen gjorde, var at protestere mod lægers deltagelse i tortur af palæstinensiske tilbageholdte.

I dag arbejder organisationen med fem projekter: Projekt for de besatte områder, projekt for fanger og tilbageholdte, projekt for migrantarbejdere og flygtninge, projekt for de ikke-anerkendte landsbyer i Negev og projekt for indbyggere i Israel.

Den driver en mobil klinik i de besatte områder og en åben klinik i Tel Aviv for alle, der ikke har legal status og derfor heller ikke sundhedsforsikring i Israel. På det politiske plan arbejder organisationen på at ændre de politikker, der ligger til grund for krænkelserne af menneskerettighederne.

Læs mere på <http://www.phr.org.il/phr/>

Samarbejdspartnere i Palæstina

Mandela Instituttet på den besatte Vestbred er også udsprunget af den første Intifada (1987-93). Mellem 1987 og 1989 blev mindst 85.000 palæstinensere arresteret og tilbageholdt i mere end tre dage. Det fik palæstinensiske jurister, læger og imamer til at oprette Mandela Institut med hovedkvarter i Ramallah i 1990. De ønskede at skabe en palæstinensisk menneskerettighedsorganisation, som udelukkende koncentrerede sig om politiske fanger.

Instituttets mål er helt praktisk at forbedre fangernes levevilkår så som problemer med overfyldte celler, adgang til ordentlig mad, adgang til lægebehandling, til bøger og aviser, til besøg fra familie og retshjælp.

Instituttet laver detaljerede registreringer af forholdene i hvert fængsel og detentionscenter for derigennem at lægge pres på myndighederne for at få dem til at forbedre forholdene, så de kan leve op til internationalt anerkendte standarder. Instituttet har et team af advokater, som regelmæssigt besøger de forskellige israelske fængsler og detentionscentre mindst to gange om måneden.

Gennem samtalerne søger advokaterne dels at støtte fangerne og dels at samle informationer om forholdene i fængslerne. Også Mandela Instituttet samler vidnesbyrd fra fangerne, hvis de har været udsat for tortur eller anden umenneskelig behandling under afhøringerne eller i fængslerne.

Læs mere på www.mandela-palestine.org

DCI/PS – Defence for Children International/Palestine Section, er de palæstinensiske børns helt egen organisation. Det er en uafhængig palæstinensisk organisation, der blev stiftet i 1992 for at fremme og beskytte palæstinensiske børns rettigheder. Organisationen er tilknyttet den internationale organisation DCI, som er en verdensomspændende organisation med internationalt sekretariat i Geneve.

Organisationen ser det som sin opgave at forsvare de palæstinensiske børns rettigheder, herunder at overvåge deres forhold i de israelske fængsler og detentionscentre.

Advokater fra DCI/PS besøger børnene i fængslerne og detentionscentrene og fører deres sager ved de israelske militærdømstole. De indsamler vidnesbyrd fra børnene og hjælper dem i det omfang, det er muligt.

Læs mere på www.dci-pal.org

FN forbundet
Danish United Nations Association

Mandela
Center
DANMARK

Efterskrift – Eftertanke

”Palæstinenserne befinder sig i Palæstina, fordi det er det palæstinensiske folks eneste fædreland. I samme forstand som Holland er hollændernes fædreland eller Sverige svenskernes. De israelske jøder befinder sig i Israel, fordi der ikke findes noget andet land i verden, som jøderne både som folk og nation kan kalde deres hjem. Som individer, ja, men ikke som folk, ikke som nation. Palæstinenserne har mod deres vilje forsøgt at leve i andre arabiske lande. De er blevet afvist, somme tider endda ydmyget og forfulgt af den såkaldte ”arabiske familie”. De er på den mest smertelige måde blevet belært om, at de er palæstinensere, og at de ikke er velkomne i Libanon, Syrien, Egypten eller Irak. De har været tvunget til at indse, at de er og bliver palæstinensere, og at Palæstina er det eneste land, de har. På en mærkelig måde har det jødiske folk nogenlunde samme historiske erfaring som det palæstinensiske. Jøderne blev smidt ud af Europa; mine forældre blev (bogstavelig talt) smidt ud af Europa for snart 70 år siden. Akkurat ligesom Palæstinenserne først blev smidt ud af Palæstina og derefter af de andre arabiske lande. Da min far var en lille dreng i Polen, var der graffiti på Europas husmure med udråb som ”Jøder, rejs til Palæstina!” Det var dog ikke altid så venligt, for der kunne også stå: ”Forbandede jøder, rejs til Palæstina”. Da min far vendte tilbage til Europa halvtreds år senere, var der stadig graffiti på murene, og nu stod der: ”Jøderne ud af Palæstina!””

Uddrag fra Amos Oz: ”Hvordan man kurerer en fanatiker”(s.30-31)

Tribunal om Israel og Folkeretten

Lørdag den 26. og søndag den 27. januar 2008.
3F's mødesal, Kampmannsgade 4, 1790 København V.

Foreløbigt program

Lørdag

Kl. 8,30-9,30	Indskrivning..
Kl. 9,30-10,15	Velkomst og introduktion til tribunalet.
Kl. 10,15-12,45	Vidneforklaringer.
Kl. 12,45-13,30	Frokost.
Kl. 13,30-16,00	Vidneforklaringer.
Kl. 16,00-16,20	Pause.
Kl. 16,20-18,00	Vidneforklaringer.

Søndag

Kl. 9,30-10,00	Ankomst
Kl. 10,00-12,30	Vidneforklaringer og rapporter.
Kl. 12,30-13,15	Frokost
Kl. 13,15-14,15	International juridisk rapportør. Officiel israelsk repræsentant.
Kl. 14,30-16,30	Foredrag og debat v/ Rifat Odeh, præsident for hovedbestyrelsen for International Defence for Children. Hvilken rolle spiller fangespørgsmålet i fredsforhandlingerne og det palæstinensiske politiske liv? Hvad er den israelske strategi pt. vedr. fangerne?
Kl. 16,30-17,00	Pause .
Kl. 17,00-18,00	Panelet forelægger sine synspunkter og konklusioner.

Afslutning ved arrangørerne.

Arrangører:

**Human Rights March i samarbejde med
FN-Forbundet og Mandela Centret, Danmark.**

Tribunalet støttes af:

- Inger Kunst-Hansens fond
- 1. Maj Fonden
- Fagligt fælles Forbund (3F)
- Rød Fond,
- Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
- Fredsfonden,
- Græsrodsfonden,
- Inge Genefke og Bent Sørensens Fond
- Nærings- og Nydelsesmiddelarbejderforbund
- Rehabilitation and Research Centre for Torture (RCT)
- Politiken-Fonden
- Amnesty International. DK

Afsender:
Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
c/o Elsebeth Holm,
Sødalen 15,
2820 Gentofte

MAGASINPOST
STANDARD

B

POST

PP

DANMARK

Returneres ved varig adresseændring

Alle, der berøves deres frihed, skal behandles humant og med respekt for menneskets naturlige værdighed. FN's internationale konvention om civile og politiske rettigheder - Artikel 10,1

Tribunal om Israel og Folkeretten

**Med fokus på palæstinensiske kvinder og børn
i israelsk fangeskab**

Vidner fra Palæstina og Israel

Panel: Bjørn Elmquist, Birgit Lindsnæs, Birgitte Rahbek, Bente Rich, Elna Søndergaard, Bent Sørensen, Preben Wilhjelm

**Lørdag den 26. og søndag den 27. januar 2008
3F's mødesal, Kampmannsgade 4, 1790 København V**

Tilmelding: www.humanrightsmarch.dk

Arrangører: Human Rights March, FN-forbundet, Mandela Center

Layout: YNKB. Foto: Iben benn

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. FN's Internationale Konvention om civile og politiske rettigheder - Artikel 7